

Prima instanță: Jud. Anenii Noi
Jud. I.Bria
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău:
N.Vascan, V.Clima, E.Palanciuc

Î N C H E I E R E

07 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului judecător:	Svetlana Filincova
Judecători:	Dumitru Visternicean Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Serviciul Fiscl de Stat,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Oriol Victor către
Inspectoratul Fiscal de Stat Anenii Noi privind anularea deciziei nr.6-C din 15
septembrie 2016 și decizia nr.630/1 din 17 iunie 2016,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 11 octombrie 2017, prin care a
fost respins apelul declarat de Serviciul Fiscal de Stat și menținută hotărârea
Judecătoriei Anenii Noi din 10 martie 2017,

c o n s t a t ă :

La data de 17 octombrie 2016, Oriol Victor a depus cerere de chemare în
judecată împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Anenii Noi privind
anularea deciziei nr.6-C din 15 septembrie 2016 și decizia nr.630/1 din 17 iunie
2016.

În motivarea acțiunii a indicat că, la data de 23 iunie 2015, a încheiat un contract
de vânzare - cumpărare cu Postolachi Pavel, având calitatea de vânzător. Ca rezultat,
a declarat un venit, suma impozitului constituind 56925,33 lei.

A explicat că, prin cerere a solicitat de la Inspectoratul Fiscal de Stat să-i fie
rambursată o parte din sumă, conform scutirilor legale, pe motiv că, bunul era deținut
pe cote părți de către el și fiului său Oriol Adrian, ultimul beneficiind de scutiri.

A menționat că, Serviciul Fiscal de Stat a refuzat în soluționarea pozitivă a cerinței nominalizate.

Prin hotărârea judecătoreiei Anenii Noi din 10 martie 2017, a fost admisă integral cererea înaintată de Oriol Victor către IFS Anenii Noi, a fost anulată decizia Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Anenii Noi nr.6-C din 15 septembrie 2016 și decizia Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Anenii Noi nr.630/1 din 17 iunie 2016.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 11 octombrie 2017 s-a respins apelul declarat de Serviciul Fiscal de Stat, s-a menținut hotărârea Judecătoreiei Anenii Noi din 10 martie 2017, în pricina civilă la cererea înaintată de Oriol Victor către Inspectoratul Fiscal de Stat Anenii Noi privind anularea deciziei nr.6-C din 15 septembrie 2016 și decizia nr.630/1 din 17 iunie 2016.

La 09 ianuarie 2018 Serviciul Fiscal de Stat Direcția generală administrare fiscală Centru a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 11 octombrie 2017 și a hotărârii Judecătoreiei Anenii Noi din 10 martie 2017, cu emiterea unei noi hotărâri prin care să fie respinsă acțiunea înaintată de Oriol Victor privind anularea deciziei nr.6-C din 15 septembrie 2016 și decizia nr.630/1 din 17 iunie 2016.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia instanței, invocând că instanța de judecată a apreciat greșit probele și înscrisurile administrate la caz, fapt ce a dus la aplicarea eronată a normelor de drept material.

În acest sens, susține că instanța de judecată nu a elucidat pe deplin toate circumstanțele în raport cu argumentele și probele prezentate și a trecut în mod superficial asupra circumstanțelor pricinii, fără a da apreciere acestora în coraport cu normele de drept invocate ca fiind lezate.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei rezultă că decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 11 octombrie 2017, expediată în adresa părților la 13 decembrie 2017 (f.d. 147), însă careva probe ce ar demonstra recepționarea acesteia de către părți, la materialele cauzei lipsesc.

Astfel, având în vedere că recursul declarat împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 11 octombrie 2017 a fost depus la 09 ianuarie 2018, în conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii

acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2). Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele. Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Serviciul Fiscl de Stat nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Serviciul Fiscl de Stat se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător
Judecători

Svetlana Filincova

Dumitru Visternicean

Nicolae Craiu

